

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 27 września 2006 r.*

W sprawie T-153/04

Ferriere Nord SpA, z siedzibą w Osoppo (Włochy), reprezentowanej przez
W. Viscardini i G. Donà, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Nijenhuisa
i A. Whelana, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez
A. Colabianchi, adwokata,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartych
w piśmie z dnia 5 lutego 2004 r. oraz w piśmie przesłanym za pośrednictwem faksu
w dniu 13 kwietnia 2004 r. odnoszących się do należnego salda grzywny nałożonej
na skarżącą decyzją Komisji 89/515/EWG z dnia 2 sierpnia 1989 r. dotyczącą
postępowania na podstawie art. 85 traktatu EWG (sprawa IV/31.533 — Metalowa
siatka spawana elektrycznie) (Dz.U. L 260, str. 1),

* Język postępowania: włoski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: R. García-Valdecasas, prezes, J.D. Cooke, i V. Trstenjak, sędziowie,
sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 lutego 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- ¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2988/74 z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczące okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi transportu i konkurencji (Dz.U. L 319, str. 1) stanowi, co następuje:

„Artykuł 4

Okres przedawnienia w zakresie wykonania

1. Kompetencja Komisji do wykonania decyzji nakładających grzywny, kary lub okresowe kary pieniężne z tytułu naruszeń reguł Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczących transportu lub konkurencji podlega pięcioletniemu okresowi przedawnienia.

2. Termin rozpoczyna bieg w dniu, w którym decyzja staje się ostateczna.

Artykuł 5

Przerwanie biegu okresu przedawnienia w zakresie wykonania

1. Okres przedawnienia wykonania przerywa:

- a) zawiadomienie o decyzji zmieniającej początkową wysokość grzywny, kary lub okresowych kar pieniężnych lub oddalającej wniosek o zmianę;
- b) każda czynność Komisji lub państwa członkowskiego na wniosek Komisji w celu przymusowego wyegzekwowania grzywny, kary lub okresowej kary pieniężnej.

2. Każde przerwanie powoduje rozpoczęcie biegu terminu od nowa.

Artykuł 6

Zawieszenie okresu przedawnienia wykonania

Okres przedawnienia wykonania ulega zawieszeniu na:

- a) wyznaczony okres na dokonanie zapłaty [...]

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 2 W dniu 2 sierpnia 1989 r. Komisja wydała decyzję 89/515/CEE dotyczącą postępowania na podstawie art. 85 traktatu EWG (sprawa IV/31.533 — Metalowa siatka spawana elektrycznie) (Dz.U. L 260, str. 1, zwaną dalej „decyzją dotyczącą metalowej siatki spawanej elektrycznie”), w której stwierdziła, w szczególności, udział Ferriere Nord SpA w naruszeniach na wspólnotowym rynku metalowej siatki spawanej elektrycznie i nałożyła na nią grzywnę w wysokości 320 000 ECU.

- 3 Zgodnie z art. 4 decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie, grzywna nałożona na skarżącą podlegała zapłacie w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia jej rzeczony decyzji. W decyzji wskazano również, że od kwoty grzywny naliczone zostaną odsetki począwszy od dnia, w którym upłynął termin jej zapłaty, w wysokości stosowanej przez Europejski Fundusz Współpracy Walutowej do transakcji w ECU w pierwszym dniu roboczym miesiąca, w którym decyzja dotycząca metalowej siatki spawanej elektrycznie została wydana, powiększonej o 3,5 punktu procentowego, czyli w wysokości 12,5%.

- 4 Decyzja dotycząca metalowej siatki spawanej elektrycznie została doręczona skarżącej w dniu 9 sierpnia 1989 r. W piśmie tym wskazano, że po upływie terminu płatności określonego w decyzji Komisja podejmie działania zmierzające do egzekucji swojej wierzytelności powiększonej automatycznie o odsetki naliczone od dnia upływu terminu płatności w wysokości 12,5%. Wskazano również, że w przypadku wniesienia do sądu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, postępowanie w sprawie ściągnięcia grzywny zostanie zawieszona na czas postępowania sądowego, o ile przed upływem terminu płatności:

„— [...] od wierzytelności zostaną naliczone odsetki, począwszy od wskazanej daty, [...] w wysokości [...] 10,5%;

— [...] gwarancja bankowa, zaaprobowana przez Komisję, zgodna z załączonym wzorem oraz obejmująca zarówno należność główną, jak i odsetki lub dodatkowe opłaty, zostanie przesłana najpóźniej w tym terminie, listem poleconym skierowanym do służb księgowych Komisji”.

5 W dniu 18 października 1989 r. skarżąca wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie (sprawa T-143/89).

6 W dniu 26 października 1989 r. Banco di Roma na podstawie zlecenia skarżącej ustanowił gwarancję nr 1957 (zwaną dalej „gwarancją bankową”), zgodnie ze wzorem załączonym przez Komisję do pisma z dnia 9 sierpnia 1989 r., zawierającą następujące postanowienia:

„[...] niniejszym (Banco di Roma) udziela gwarancji dotyczącej zapłaty przez Ferriere Nord [...] na rzecz Komisji [...]:

— grzywny w wysokości 320 000 ECU, nałożonej na Ferriere Nord [...];

— odsetek od tej kwoty, naliczanych od dnia 15 listopada 1989 r. do dnia dokonania zapłaty grzywny, w wysokości [...] 10,5%.

Niniejsze zobowiązanie nie może zostać odwołane bez zgody Komisji [...].

W takim zakresie, w jakim będzie to niezbędne gwarant zrzeka się zarzutów dotyczących zobowiązania lub podziału odpowiedzialności.

Niniejsza gwarancja podlega wykonaniu na pierwsze żądanie, po przedstawieniu poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie Ferriere Nord [...] przeciwko Komisji, przesłanego listem poleconym.

W celu dokonania płatności w walucie krajowej jej przeliczenie na ecu nastąpi według kursu z dnia poprzedzającego dzień przelewu.

Wszelkie spory wynikające z niniejszej gwarancji bankowej podlegają wyłącznej właściwości Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w Luksemburgu”.

- 7 Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 1995 r. w sprawie Ferriere Nord przeciwko Komisji (T-143/89, Rec. str. II-917), Sąd oddalił skargę wskazaną powyżej w pkt 5.
- 8 W dniu 19 czerwca 1995 r. skarżąca złożyła odwołanie od wskazanego powyżej wyroku Sądu. Wyrokiem z dnia 17 lipca 1997 r. w sprawie Ferriere Nord przeciwko Komisji (C-219/95 P, Rec. str. I-4411) Trybunał oddalił to odwołanie.
- 9 W piśmie z dnia 28 lipca 1997 r. skarżąca wystąpiła do Komisji o ponowne rozważenie obniżenia wysokości grzywny oraz odsetek. Skarżąca wskazała, że z powodu, po pierwsze, znacznej dewaluacji lira włoskiego (LIT) mającej miejsce w okresie między wydaniem decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie a wydaniem w dniu 17 lipca 1997 r. wyroku w sprawie Ferriere Nord przeciwko Komisji, wskazanego powyżej w pkt 8, oraz, po drugie, z uwagi na trwające prawie osiem lat postępowanie sądowe, żądanie od niej zapłaty grzywny

w pełnej wysokości oraz odsetek określonych w decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie nie byłoby słuszne.

- 10 Pismem z dnia 11 września 1997 r., doręczonym w dniu 18 września 1997 r., Komisja oddaliła wniosek skarżącej.
- 11 W piśmie w dniu 2 grudnia 1997 r. przesłanym listem poleconym, który został doręczony w dniu 10 grudnia 1997 r., skarżąca wystąpiła do Komisji o ponowne rozważenie jej wniosku, z uwagi na to, w szczególności, że wyjście włoskiego lira z europejskiego systemu walutowego z powodu jego dewaluacji, nie było możliwe do przewidzenia w dacie ustanowienia gwarancji bankowej.
- 12 W tym samym piśmie skarżąca wskazała, że dokonała przelewu kwoty 483 840 000 LIT, odpowiadającej wysokości grzywny, czyli kwocie 320 000 ECU, według kursu wymiany obowiązującego w 1989 r. Kwota ta wpłynęła w dniu 15 grudnia 1997 r. na rachunek Komisji i została przeliczona jako mająca równowartość 249 918 ECU.
- 13 Komisja nie udzieliła odpowiedzi na pismo z dnia 2 grudnia 1997 r.
- 14 Pismem z dnia 5 lutego 2004 r. (zwanym dalej „pismem z dnia 5 lutego 2004 r.”) Komisja poinformowała skarżącą, że kwota do zapłaty na dzień 27 lutego 2004 r. wynosi 564 402,26 EUR (co stanowi kwotę grzywny w wysokości 320 000 ECU, pomniejszoną o kwotę 249 918 ECU wpłaconą w dniu 15 grudnia 1997 r. i powiększoną o odsetki naliczone za okres od dnia 17 listopada 1989 r. do dnia 27 lutego 2004 r.). Komisja wezwała skarżącą do zapłaty tej należności w najbliższym możliwym terminie oraz wskazała, że po dokonaniu płatności wyrazi zgodę na zniesienie gwarancji bankowej.

- 15 Pismem z dnia 25 lutego 2004 r. skarżąca wystosowała do Komisji odpowiedź wskazując, że żądania zawarte w piśmie z dnia 5 lutego 2004 r. są bezzasadne i przedawnione. Skarżąca podniosła w szczególności, że pięcioletni okres przedawnienia wykonania decyzji, określony w art. 4 rozporządzenia nr 2988/74, upłynął w dniu 18 września 2002 r. oraz że w związku z powyższym Komisja nie może dochodzić wierzytelności ani od niej ani od banku będącego gwarantem.
- 16 W piśmie przesłanym faksem w dniu 13 kwietnia 2004 r. (zwanym dalej „pismem z dnia 13 kwietnia 2004 r.”), Komisja udzieliła skarżącej odpowiedzi, że termin przedawnienia określony w art. 4 rozporządzenia nr 2988/74 nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie z uwagi na ustanowienie gwarancji bankowej, która może zostać zrealizowana w każdym czasie i ma charakter tymczasowej zapłaty, tak iż wszczęcie egzekucji nie było konieczne. Komisja przyznała również, że nie wezwała skarżącej do zapłaty należności po wydaniu przez Trybunał wyroku potwierdzającego decyzję dotyczącą metalowej siatki spawanej elektrycznie i w w związku z tym wyraziła zgodę na zaniechanie naliczania odsetek po upływie pięciu miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku, czyli od dnia 17 grudnia 1997 r. W rezultacie Komisja zażądała od skarżącej zapłaty kwoty 341 932,32 EUR zamiast kwoty 564 402,26 EUR wymienionej w piśmie z dnia 5 lutego 2004 r. Komisja wskazała wreszcie, że w wypadku niedokonania zapłaty do dnia 30 kwietnia 2004 r., podjęcie ona kroki zmierzające do wykonania uprawnień z gwarancji bankowej.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 kwietnia 2004 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 18 Zgonie ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy, Sąd (pierwsza izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej. Na rozprawie w dniu 7 lutego 2006 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

19 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zawartych w piśmie z dnia 5 lutego 2004 r. oraz w piśmie z dnia 13 kwietnia 2004 r. (zwanym dalej „zaskarżonymi aktami”);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

20 Komisja wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie niedopuszczalności skargi w zakresie, w jakim jest ona oparta na art. 230 WE;
- ewentualnie, oddalenie skargi jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Argumenty uczestników

W przedmiocie dopuszczalności

21 Komisja podnosi przede wszystkim zarzut niedopuszczalności niniejszej skargi, bowiem zaskarżone akty nie stanowią decyzji w rozumieniu art. 249 WE, które naruszałyby prawa skarżącej. Zatem, zaskarżone akty nie polegają zaskarżeniu.

- 22 Zaskarżone akty stanowiły w rzeczywistości jedynie wezwanie do zapłaty należności wynikającej z decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie oraz z pisma z dnia 11 września 1997 r. i nie wywoływały żadnego dodatkowego skutku prawnego w odniesieniu do wysokości grzywny należnej na podstawie wcześniejszych decyzji, których stanowiły jedynie potwierdzenie, z wyjątkiem obniżenia, niezakwestionowanego przez skarżącą, kwoty odsetek, dokonanego w piśmie z dnia 13 kwietnia 2004 r. (powyżej pkt 16).
- 23 Skarżąca zasadniczo podnosi, że zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74 przedawnienie możliwości dochodzenia przez Komisję roszczeń wynikających z decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie nastąpiło przed wydaniem zaskarżonych aktów (zob. poniżej pkt 24–27). W konsekwencji, kierując do skarżącej zaskarżone akty, wzywające ją do dokonania zapłaty należności oraz powołując się na możliwość wykonania uprawnień z gwarancji bankowej w wypadku braku zapłaty, Komisja skierowała do niej bezpodstawne żądanie zapłaty, zawierające nowy element w odniesieniu do decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie oraz w odniesieniu do pisma z dnia 11 września 1997 r. Zaskarżone akty nie miały zatem charakteru aktów potwierdzających tę decyzję oraz pismo.

Co do istoty sprawy

- 24 Na poparcie skargi skarżąca podnosi wyłącznie zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74, polegającego na tym, że kompetencja Komisji do wykonania decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie uległa przedawnieniu przed wydaniem zaskarżonych aktów.
- 25 W istocie decyzja dotycząca metalowej siatki spawanej elektrycznie stała się ostateczna w dniu ogłoszenia wyroku w sprawie Ferriere Nord przeciwko Komisji, powyżej pkt 8, czyli w dniu 17 lipca 1997 r. To zatem w dniu ogłoszenia tego wyroku, stosownie do art. 4 rozporządzenia nr 2988/74, pięcioletni okres przedawnienia po raz pierwszy rozpoczął bieg. Jednakże zgodnie z art. 5 ust. 1

lit. a) tego rozporządzenia, bieg przedawnienia został przerwany przez pismo Komisji z dnia 11 września 1997 r., doręczone w dniu 18 września 1997 r., tak iż termin ten rozpoczął bieg od nowa w tym dniu. W braku jakiegokolwiek innego aktu przerywającego lub zawieszającego bieg tego terminu, przedawnienie możliwości dochodzenia roszczeń wynikających z decyzji w sprawie dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie przez Komisję nastąpiło pięć lat później, a mianowicie w dniu 18 września 2002 r.

26 Z powyższego wynika, że w dniu wydania zaskarżonych aktów prawo prowadzenia egzekucji roszczeń wynikających z decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie uległo przedawnieniu, nie tylko w stosunku do skarżącej, lecz również w stosunku do Banco di Roma.

27 W tym względzie skarżąca kwestionuje, jako sztuczny i pozbawiony podstawy prawnej, zarzut podniesiony przez Komisję, że art. 4 rozporządzenia nr 2988/74 nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. W szczególności twierdzi ona, że zgonie z orzecznictwem zobowiązanie z gwarancji ma charakter akcesoryjny, w takim znaczeniu, iż wierzyciel może dochodzić należności w drodze wykonania uprawnień z gwarancji tylko gdy zabezpieczona należność jest wymagalna (wyrok Trybunału z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie C-266/01 *Préservatrice foncière TIARD*, Rec. str. I-4867, pkt 29).

28 Komisja wskazuje, że podnoszony przez skarżącą zarzut przedawnienia jej kompetencji do wykonania decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie, w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 2988/74, jest bezzasadny oraz że stosowanie tego rozporządzenia w niniejszej sprawie należy odrzucić z uwagi na ustanowienie gwarancji bankowej.

29 W odniesieniu do tej kwestii, Komisja twierdzi, po pierwsze, że nie można traktować wykonania uprawnień z gwarancji bankowej w stosunku do Banco di Roma jako wykonania decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie. Zobowiązanie banku będącego gwarantem ma w istocie charakter umowny, co powoduje, że wszelkie spory dotyczące gwarancji bankowej podlegają właściwości Trybunału, na mocy art. 238 WE, podczas gdy zobowiązanie ciężące na skarżącej wynika z art. 256 WE.

- 30 Po drugie, Komisja podnosi, że zobowiązanie z gwarancji bankowej stanowi zobowiązanie odrębne i samodzielne w stosunku do zobowiązania skarżącej do zapłaty grzywny. Wskazuje ona w tej kwestii, że zobowiązanie z gwarancji bankowej podlega wykonaniu na pierwsze żądanie Komisji, oraz iż Banco di Roma zrzeka się, w takim zakresie w jakim będzie to niezbędne, zarzutów dotyczących zobowiązania oraz podziału odpowiedzialności, i że jego zobowiązanie nie może zostać odwołane bez pisemnej zgody Komisji. Z powyższego Komisja wywodzi, że stosunek zobowiązaniowy łączący ją z Banco di Roma jest niezależny od stosunku zobowiązaniowego łączącego ją ze skarżącą.
- 31 Po trzecie, Komisja podnosi, że zasada pewności prawa nie wymaga stosowania przez analogię do stosunków umownych przedawnienia przewidzianego w rozporządzeniu nr 2988/74. Stosunek umowny sam w sobie czyni zadość zasadzie pewności prawa w zakresie przedawnienia. Gdyby prawo włoskie miało zastosowanie do rozpatrywanej gwarancji bankowej, termin przedawnienia wynosiłby dziesięć lat. Komisja nie musiałaby przystąpić do egzekucji roszczeń wynikających z decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie, bowiem mogłaby zażądać od Banco di Roma zapłaty swojej wierzytelności na podstawie gwarancji bankowej.
- 32 Wreszcie, Komisja twierdzi, że gwarancja bankowa nie może być uważana za mającą charakter czysto akcesoryjny w stosunku do zobowiązania podstawowego łączącego ją ze skarżącą. W tym zakresie wyrok w sprawie *Préservatrice foncière TIARD*, przywołany przez skarżącą, powyżej pkt 27, nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem dotyczy on systemu gwarancji, do których rozpatrywana gwarancja bankowa nie może zostać zaliczona z powodu szczególnego charakteru zawartych w niej klauzul. Podnosi ona ponadto, że sprzeczne z jej interesem byłoby przyjęcie takiej gwarancji bankowej o charakterze akcesoryjnym w miejsce tymczasowej zapłaty grzywny.
- 33 Subsydiarnie, Komisja podnosi, że nawet gdyby (quod non) przedawnienie określone w rozporządzeniu nr 2988/74 miało zastosowanie do gwarancji bankowej, należałoby rozważyć uznanie przyjęcia tej gwarancji za *okres na dokonanie zapłaty* w rozumieniu art. 6 lit. a) rozporządzenia, skutkujący zawieszeniem biegu przedawnienia. W istocie, przyjęcie gwarancji stanowiłoby okres na dokonanie

zapłaty z kilku powodów: zwalniałoby przedsiębiorstwo z konieczności natychmiastowej zapłaty grzywny i pozwalałoby mu na odroczenie zapłaty do chwili wezwania go przez Komisję do jej dokonania, bez potrzeby występowaniu do sądu wspólnotowego o zawieszenie wykonalności decyzji dotyczącej grzywny. Ponadto, nie uznanie, że gwarancja bankowa stanowi okres na dokonanie zapłaty byłoby równoznaczne z zachęcaniem przedsiębiorstw do niepłacenia nałożonych na nie grzywien, gdy staną się one ostateczne.

34 Ponadto, zdaniem Komisji, wykonanie uprawnień z gwarancji bankowej nie stanowi wykonywania aktu władztwa publicznego, który podlegałby zaskarżeniu na podstawie art. 230 WE, lecz wykonanie umowy, które zgodnie z klauzulą arbitrażową, zawartą w umowie gwarancji bankowej, podlega kontroli sądu wspólnotowego. Natomiast, wydawane przez Komisję akty w ramach stosunków umownych podlegających właściwości sądów wspólnotowych na mocy art. 238 WE, nie mogą, co do zasady, podlegać jednocześnie zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE.

35 W związku z powyższym, „dla dobra wymiaru sprawiedliwości i ekonomii procesowej” Komisja wnosi o dokonanie przez Trybunał zmiany kwalifikacji niniejszej skargi wniesionej przez osobę prywatną na skargę z art. 238 WE, dotyczącą wykonania umowy gwarancji.

Ocena Sądu

36 Mając na uwadze, że zarzut przedawnienia możliwości dochodzenia przez Komisję roszczeń wynikających z decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie, w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74, jest podnoszony przez skarżącą, zarówno w odniesieniu do dopuszczalności skargi, jako argument przeciwko stanowisku Komisji o niedopuszczalności skargi (powyżej pkt 23), jak i co do istoty sprawy (powyżej pkt 24), należy przede wszystkim zbadać czy przedawnienie nastąpiło.

W przedmiocie przedawnienia

- 37 Po pierwsze, należy zbadać czy, jak podnosi to skarżąca, art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74 znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie.
- 38 W tym celu należy przede wszystkim zbadać, czy zaskarżone akty mają charakter aktów administracyjnych czy też, jak podnosi to Komisja, mają one charakter umowny.
- 39 W tej kwestii Sąd wskazuje przede wszystkim, że zaskarżone akty w sposób wyraźny odnoszą się w rubryce „Przedmiot sprawy” do postępowania, które zakończyło się wydaniem decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie. Wezwanie do zapłaty oraz zawiadomienie o przystąpieniu do wykonania praw z gwarancji bankowej, zawarte w zaskarżonych aktach, stanowią zatem formę wykonania rzeczony decyzji. Toteż zaskarżone akty, wydane na podstawie decyzji Komisji w rozumieniu art. 249 WE, mają charakter aktów administracyjnych.
- 40 Nawet jeśli kauzę stosunku umownego między Banco di Roma a Komisją, a mianowicie gwarancji bankowej, stanowi zobowiązanie łączące skarżącą i Komisję, a rzeczona gwarancja bankowa zawiera klauzulę arbitrażową w rozumieniu art. 238 WE, należy przypomnieć, że pismo z dnia 13 kwietnia 2004 r. ogranicza się do wzmianki o wykonaniu uprawnień z gwarancji bankowej w wypadku nie dokonania zapłaty żądanej należności oraz że w piśmie z dnia 5 lutego 2004 r. nie wspomniano o gwarancji bankowej.
- 41 Z powyższego wynika, po pierwsze, że wbrew temu co utrzymuje Komisja niniejsza sprawa nie ma charakteru sporu dotyczącego stosunku umownego wynikającego z gwarancji bankowej, skutkującego wyłączeniem stosowania rozporządzenia nr 2988/74.

- 42 Po drugie, skarga o stwierdzenie nieważności złożona na podstawie art. 230 WE WE stanowi skargę służącą kontroli legalności zaskarżonych aktów (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie T-265/03 Helm Düngemittel przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2009, pkt 38, oraz powołane tam orzecznictwo). Zatem zmiana kwalifikacji niniejszej skargi na skargę wniesioną na podstawie art. 238 WE, jak proponuje to Komisja, poza tym że jest niezgodna z przedmiotem wskazanym przez skarżącą w skardze i wyraźnie potwierdzonym w replice, byłaby również błędna z prawnego punktu widzenia.
- 43 Charakter administracyjny zaskarżonych aktów, wydanych w ramach wykonania decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie został zatem stwierdzony.
- 44 Dla oddalenia podniesionych przez Komisję argumentów, wskazanych powyżej w pkt 28–31, wystarczy ponownie podkreślić (zob. powyżej pkt 40–41), że przedmiotem niniejszej skargi nie jest wykonanie uprawnień z gwarancji bankowej.
- 45 W kwestii podnoszonego przez Komisję argumentu, że ustanowienie gwarancji bankowej wyłącza stosowanie, w odniesieniu do stosunku podstawowego łączącego skarżącą i Komisję, rozporządzenia nr 2988/74 (zob. pkt 28 *in fine*), należy wskazać, że istnienie tego stosunku umownego między Banco di Roma a Komisją nie wyklucza ewentualnego przedawnienia kompetencji Komisji do wykonania decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie, następującego po upływie terminu przewidzianego w art. 4 tego rozporządzenia. Rozporządzenie nr 2988/74 w istocie ustanowiło całościową regulację określającą w sposób szczegółowy terminy w których Komisja może, nie naruszając podstawowego wymogu pewności prawa, wykonywać decyzje nakładające grzywny na przedsiębiorstwa, w stosunku do których prowadzone są postępowania dotyczące stosowania wspólnotowych zasad konkurencji (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 19 marca 2003 r. w sprawie T-213/00 CMA CGM i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-913, pkt 324).

- 46 Z tego względu bez znaczenia jest to, czy gwarancję bankową należy zakwalifikować, jak podnosi to skarżąca, jako akcesoryjną w stosunku do zobowiązania podstawowego, którego zabezpieczenie stanowi, czy też przeciwnie, z uwagi na zawartą w niej klauzulę zapłaty na pierwsze żądanie, jako autonomiczne zobowiązanie (powyżej pkt 27–32).
- 47 Następnie należy zbadać, czy przedawnienie kompetencji Komisji do wykonania decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie, w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74, nastąpiło przed wydaniem zaskarżonych aktów.
- 48 W tej kwestii bezspornym jest, że poza pismem Komisji z dnia 11 września 1997 r. wskazanym powyżej w punkcie 10, po ogłoszeniu w dniu 17 lipca 1997 r. wyroku w sprawie Ferriere Nord przeciwko Komisji, powyżej pkt 8, nie nastąpiło żadne inne zdarzenie przerywające bieg przedawnienia w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 2988/74.
- 49 Należy następnie zbadać czy, jak podnosi to Komisja, bieg przedawnienia został zawieszony z tego powodu, w głównych zarysach, że odroczenie zapłaty grzywny dokonane przez Komisję w zamian za zlecenie ustanowienia przez skarżącą gwarancji bankowej stanowiło wyznaczony okres na dokonanie zapłaty w rozumieniu art. 6 lit. a) rozporządzenia nr 2988/74 (powyżej pkt 1).
- 50 Jednakże należy stwierdzić, że udzielenie odpowiedzi na to pytanie nie jest rozstrzygające dla niniejszej sprawy.
- 51 W istocie, zawieszenie takie wygasło z upływem okresu na jaki zostało przyznane, tj. zgodnie z brzmieniem pisma Komisji z dnia 9 sierpnia 1989 r. (zob. powyżej pkt 4).

„na czas postępowania sądowego”. W niniejszej sprawie zawieszenie biegu przedawnienia zakończyło się w dniu ogłoszenia wyroku Trybunału, czyli w dniu 17 lipca 1997 r. (zob. powyżej pkt 8), w którym termin przedawnienia rozpoczął bieg zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 2988/74.

52 Zatem należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie po ogłoszeniu wyroku Trybunału w dniu 17 lipca 1997 r. zawieszenie biegu terminu przedawnienia nie miało miejsca.

53 W związku z powyższym, zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74, przedawnienie kompetencji Komisji do wykonania decyzji w rozumieniu tego przepisu nastąpiło w dniu prawidłowo wskazanym przez skarżącą (zob. powyżej pkt 28), a mianowicie w dniu 18 września 2002 r. Zatem zaskarżone akty, z dnia 5 lutego 2004 r. i 13 kwietnia 2004 r., zostały wydane i doręczone skarżącej w czasie gdy, nastąpiło już przedawnienie kompetencji Komisji do wykonania decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie.

W przedmiocie dopuszczalności

54 Należy przypomnieć, że decyzję w rozumieniu art. 249 WE stanowi każdy akt kształtujący w oznaczony i definitywny sposób sytuację prawną adresata do którego jest skierowany (wyroki Trybunału z dnia 31 marca 1971 r. w sprawie 22/70 Komisja przeciwko Radzie, Rec. str. 263, pkt 33–43, oraz z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639).

55 Z rozważań odnoszących się do przedawnienia (powyżej pkt 37–53) wynika, że z powodu przedawnienia kompetencji Komisji do wykonania decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie, uprawnienie Komisji do żądania od skarżącej zapłaty należności wygasło, oraz że skarżąca mogła w sposób uprawniony, poczynając od dnia 18 września 2002 r. uważać, że Komisja nie może skutecznie żądać wykonania rzeczowej decyzji.

- 56 Jednakże, w drodze zaskarżonych aktów Komisja skierowała do skarżącej wezwanie do zapłaty pozostałej części należności oraz zagroziła przystąpieniem do wykonania uprawnień z gwarancji bankowej. Zaskarżone akty, które korzystają a priori z domniemania legalności, kształtują zatem w oznaczony i definitywny sposób sytuację prawną skarżącej i z tego powodu stanowią decyzję w rozumieniu art. 249 WE, z definicji nie będącą aktem potwierdzającym wcześniejsze decyzje.
- 57 Zarzut niedopuszczalności podlega zatem oddaleniu jako bezzasadny.

Co do istoty sprawy

- 58 Z rozważań odnoszących się do przedawnienia (powyżej pkt 37–53) wynika, że przedawnienie możliwości dochodzenia przez Komisję roszczeń wynikających z decyzji dotyczącej metalowej siatki spawanej elektrycznie, w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74, nastąpiło przed wydaniem zaskarżonych aktów.
- 59 Z powyższego wynika, że zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74 jest zasadny, a zatem należy stwierdzić nieważność zaskarżonych aktów.

W przedmiocie kosztów

- 60 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania w całości, zgodnie z żądaniem skarżącej.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji zawartych w piśmie z dnia 5 lutego 2004 r. oraz w piśmie przesłanym za pośrednictwem faksu w dniu 13 kwietnia 2004 r. odnoszących się do należnego salda grzywny nałożonej na skarżącą decyzją Komisji 89/515/EWG z dnia 2 sierpnia 1989 r., dotyczącą postępowania na podstawie art. 85 traktatu EWG (sprawa IV/31.533 — Metalowa siatka spawana elektrycznie).**

- 2) **Komisja pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez skarżącą.**

García-Valdecasas

Cooke

Trstenjak

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 27 września 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

R. García-Valdecasas